

”

مشکلاتی که بدون کمک مردم حل نمی شد. مردم را کشاندم پای کار روستا. در قدم اول با همکاری دو سه نفر دیگر از اهالی روستا، یک صندوق قرض الحسنه تأسیس کردم و برای هر مشکل یک طرح معرفی کردم. طرح هایی مثل احیاء برای ترک اعتیاد؛ برکت برای ارانه نان رایگان به خانواده های کم بضاعت، فداء برای توزیع گوشت های قربانی شده اهالی بین خانواده های کم بضاعت و... با کمک مردم روستا حدود ۱۳ طرح را پایه گذاری و اجرا کردیم؛ طرح هایی که بعضی از آن ها عمرانی بود و بعضی هایش فرهنگی

بود. مشارکت ها فقط مالی نبود. گاهی لازم بود برای ساخت وسازها به صورت عملی وارد میدان شوند؛ مثلاً همه مراحل ساخت ساختمان خیریه، اعم از جوشکاری، بنایی و گچ کاری، با کمک اهالی روستا انجام شد. در طرح یاقوت های بهشتی باغدارها حدود ۱۵۰ درخت زرشک را وقف امور خیریه روستا کردند. از کار آفرینی هم غافل نبودیم و برای چند نفر از زنان روستا کارگاه شیرینی پزی و تولید نبات راه اندازی کردیم. از رفع مشکلات روستا و پای کار بودن اهالی خوشحال بودم ولی هنوز نتوانسته بودم برای دغدغه اصلی ام، زرشک کاری بکنم؛ دغدغه ای که اگر حل می شد می توانست خیلی از مشکلات روستا را به خودی خود حل کند.

همان وقت ها بود که طرحی کشوری به نام «قرارگاه پیشرفت و آبادانی» از طرف سپاه هم اجرایی شد؛ طرحی که در آن منطقه ای به عنوان نمونه برای محرومیت زدایی انتخاب می شد تا با حمایت قرارگاه و مشارکت مردم، مشکلاتش برطرف شود. در این طرح امام جماعت روستا مدیریت طرح را به عهده می گرفت. به این ترتیب من هم مسئول قرارگاه پیشرفت و آبادانی در روستای تخته جان شدم. در این مرحله، مشکلات روستا نرم نرم حل می شد و فعالیت های خیر طوری بین مردم جا افتاد که خیریه صاحب الامر (عج) را هم برای سامان دادن به کمک های مردمی تأسیس کردیم. مردم از قبل مسئولیت پذیرتر شده بودند و میزان مشارکت شان بیشتر از قبل شده

الگوی که تکثیر شد

خبر پیشرفت های تخته جان خیلی زود به گوش اهالی بقیه مناطق هم رسید، طوری که اواخر سال ۱۳۹۷ اهالی قهستان از من برای فعالیت در آنجا دعوت کردند. پذیرفتم چون از طرفی اوضاع تخته جان خوب شده بود و اهالی می توانستند با کمک چند نفری که با من همکاری می کردند و به اوضاع اشراف داشتند، مسیر ادامه دهند و از طرفی، می خواستم تجربیاتم را در منطقه بزرگتری اجرایی کنم. مدت زیادی از حضورم در قهستان نگذشته بود که آقای دکتر فرهاد قادر بان پیشنهاد همکاری با بنیاد علوی را که زیرمجموعه بنیاد مستضعفان بود، داد و من از او آخر سال ۱۳۹۸ مسئول نهاد پیشرفت شهرستان درمیان شدم. طبق برنامه های نهاد پیشرفت باید تعدادی کانون پیشرفت در شهرستان تشکیل می شد. هر کانون پنج شش روستا را تحت پوشش قرار می داد. آموزش اعضا و تدوین سند پیشرفت هر روستا و سرزدن به تمام روستاها و نظارت بر پروژه ها، زمانبر و سنگین بود.

تمام سند های پیشرفت بر اساس مشارکت اهالی روستاها تدوین شده بود اما گاهی مردم تن به تغییر و تحول نمی دادند ولی کم کم که پیشرفت های عمرانی اتفاق افتاد و لذت تغییرات زیر زبان مردم نشست، مشارکت ها هم بیشتر شد. با کمک بنیاد علوی شبکه توزیع آب هفت روستا از جمله تخته جان اصلاح شد، طوری که شبانه روز آب داشتند. آبرسانی به باغات به طول حدود ۳۷ کیلومتر هم انجام شد. سالن ورزشی روستای چهار هزار نفری نوغاب که اهل سنت بودند هم تکمیل شد. کلنگ کتابخانه عمومی اش هم زده شد. آوارهای زلزله سال ۱۳۷۶ از سه روستا به طور کامل برداشته شد. ۲۳ زمین چمن مصنوعی فوتبال به بهره برداری رسید. در طرح نهضت احیای قنات، حدود ۵۰ قنات هم لایروبی شد. پروژه های عمرانی بزرگ و کوچک دیگری مثل ساخت سردخانه زرشک برای روستای آتیک هم به سرانجام رسید. با کمک های مالی و تجهیزاتی که بنیاد علوی تأمین می کرد، پروژه ها و روای غلتک افتاده بود ولی شیوع کرونا در اوایل سال ۱۳۹۸، مسیر تازه ای جلوی پایم گذاشت.

